

Stopy duše 8/2020

Vin: Astrologická studie: Příklad nativity (Pokračování.)

Otevřeme si naše efemeridy a poznamenáváme si v poledne:

19. 12. ♃ $14^{\circ} 37'$ ♄

20. 12. $26^{\circ} 30'$ ♄ denní pohyb $11^{\circ} 53'$,

kde se nalézal ♃ ve 13 hod. 58 min.? Pomocí tabulky diurnálních logaritmů na zadní straně efemerid si nyní poznamenáme:

log. pohybu za 24 hodiny = $11^{\circ} 53' = 3053$

+ log. pro 13 hod. 58 min. = + 2351

výsledek 5404

hledáme ve sloupcích tabulky a najdeme pohyb za 13 hod. 58 min., totiž $6^{\circ} 55'$, který přičteme k postavení v poledne dne 19. prosince:

♃ 19. prosince 1932 = $14^{\circ} 37'$ ♄

+ $6^{\circ} 55'$

výsledek $21^{\circ} 42'$ ♄

a zapíšeme postavení ♃ na příslušné místo naší nativity. Další počítání bude trochu kombinovanější, ježto musíme si nalézt nejprve pohyb denní:

postavení ☉ v poledne 17. 12. 1923 $24^{\circ} 32'$ ♂

☉ v poledne 24. 12. 1923 $1^{\circ} 40'$ ♄

pohyb ☉ za 7 dnů $7^{\circ} 08'$

za 1 den $1^{\circ} 01'$

použijeme opět logaritmů

$$\begin{array}{r} \text{log. pro pohyb } \odot \text{ za 24 hodin} = 1^{\circ} 01' = 1,3730 \\ + \text{ log. pro 13 hod. 58 min.} = + 2351 \\ \hline \text{výsledek} \quad 1,6081 \end{array}$$

Hledáme zase v tabulce a najdeme $0^{\circ} 36'$.
Nyní vše připočteme:

$$\begin{array}{r} \odot \text{ v poledne 17. 12. 1923} \quad 24^{\circ} 32' \nearrow \\ \text{pohyb za 2 dny} = 2 \times 1^{\circ} 01' + 2^{\circ} 02' \\ \text{pohyb za 13 hod. 50 min.} + 0^{\circ} 36' \\ \text{postavení } \odot \text{ v hod. narození} \quad 27^{\circ} 10' \nearrow \\ \text{postavení } \text{\textcircled{f}} \text{ v poledne 17. 12. 1923} \quad 11^{\circ} 19' \text{\textcircled{f}} \\ \text{v poledne 24. 12. 1923} \quad 20^{\circ} 58' \text{\textcircled{f}} \\ \text{pohyb } \text{\textcircled{f}} \text{ za 7 dnů} \quad 9^{\circ} 39' \\ \text{za 1 den} \quad 1^{\circ} 23' \end{array}$$

a opět tabulku logaritmů:

$$\begin{array}{r} \text{log. pro pohyb } \text{\textcircled{f}} \text{ za 24 hodin} = 1^{\circ} 23' = 1,2393 \\ + \text{ log. pro 13 hod. 58 min.} = + 2351 \\ \hline \text{jako výsledek log.} \quad 1,4744 \end{array}$$

nalezneme $0^{\circ} 48'$, které zase připočteme.

$$\begin{array}{r} \text{\textcircled{f}} \text{ v poledne 17. 12. 1923} \quad 11^{\circ} 19' \text{\textcircled{f}} \\ + \text{ pohyb za 2 dny} = 2 \times 1^{\circ} 23' = 2^{\circ} 46' \\ \text{pohyb za 13 hod. 58 min.} = 0^{\circ} 48' \\ \text{postavení } \text{\textcircled{f}} \text{ v hodině narození} \quad 14^{\circ} 53' \text{\textcircled{f}} \end{array}$$

Podobným způsobem vypočteme si pohyb všech ostatních ještě zbývajících planet:

$\text{\textcircled{f}} 22^{\circ} 14'$, $\text{\textcircled{m}} 10^{\circ} 17'$, $\text{\textcircled{h}} 29^{\circ} 59'$,
 $\text{\textcircled{u}} 5^{\circ} 36'$, $\text{\textcircled{d}} 13^{\circ} 54'$, $\text{\textcircled{r}} 20^{\circ} 12'$ a vše-
chny výsledky zaneseme do příslušných políček
naši započaté nativity. R při značce planety zna-
mená, že planeta jest v zdánlivém pohybu zpět-
ném.

Nyní ještě měsíční uzly. Jsou to protilehlé

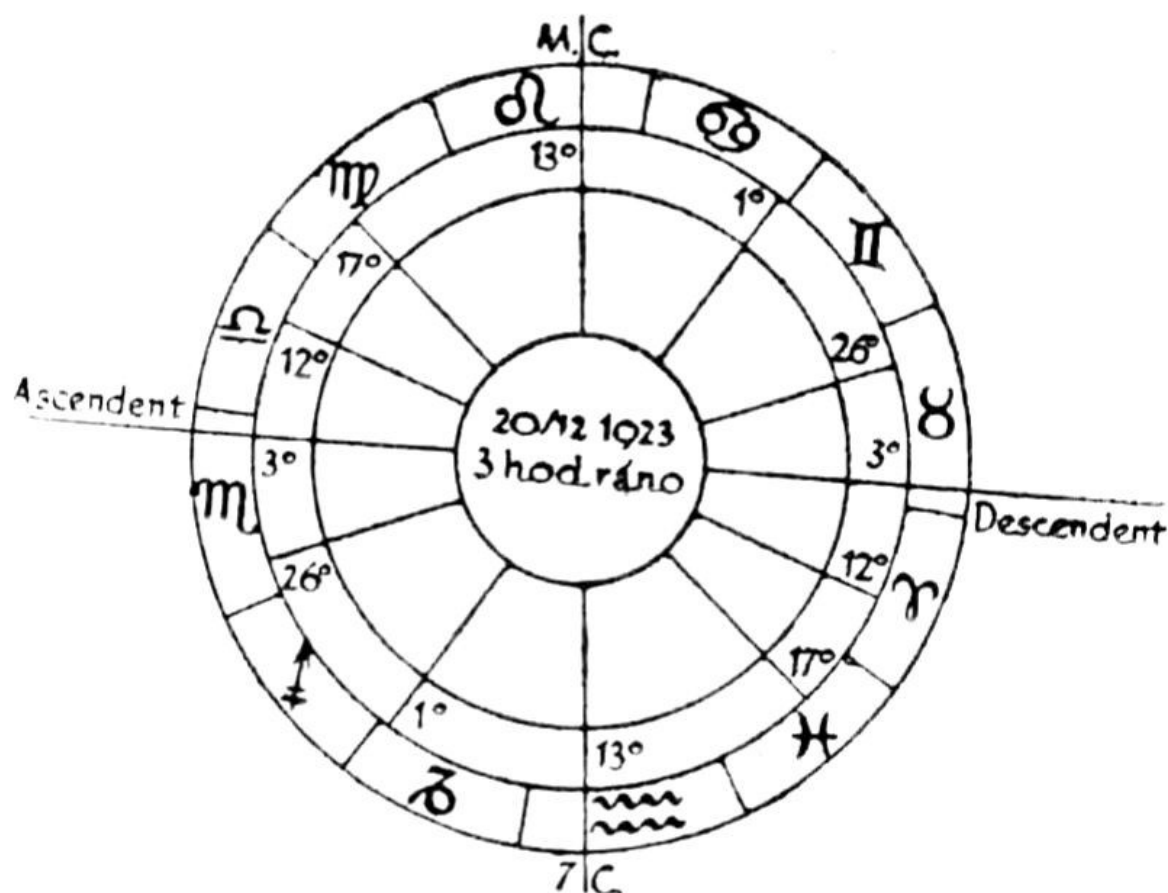
průseky zdánlivé dráhy měsíční s dráhou sluneční. Vzestupný uzel měsíční, dračí hlava, se značí ☾ (podobně jako ♁ = Lev), sestupný uzel jest protilehlý a značí ☽ (dračí ohon). Nalezneme je také v efemeridách. Pro naši nativitu jest ☾ 5° 39' ♍ a ☽ 5° 39' ♋.

A teď ještě „bod štěstí“ = ⊕. Ten se vypočte tím způsobem, že k délce ascendentu se připočte délka ☽ a odečte délka ☾. Tedy:

$$\begin{array}{r}
 \text{Ascendent } 3^\circ \text{ ♎} = 213^\circ \\
 + \text{ délka } \text{☽ } 21^\circ 42' \text{ ♋} = 81^\circ 42' \\
 \hline
 294^\circ 42' \\
 - \text{ délka } \text{☾ } 27^\circ 10' \text{ ♊} = 267^\circ 10' \\
 \hline
 \text{výsledek } 27^\circ 32' \text{ ♋}
 \end{array}$$

A nyní obdržíme již celou skutečnou nativitu až na stupeň deklinace planet, ke kterým se ještě později vrátíme. Není prozatím ještě přesná, tu si vypočteme později, dá nám však již nyní jasný obraz o sklonech povahy, postavě a vůbec celém osudu zrozence.

Naše hotová nativita:

Tím jsme skončili prvou část práce, „postavení horoskopu“, a přikročíme k práci další, „čtení nativity“.

Především něco všeobecného o planetách, k nimž odedávna počítáno i Slunce. Ježto budeme v dalším používatí jejich značek, místo slovního vypisování, zopakujeme si je: ☉ (Slunce), ☾ (Měsíc), ☿ (Merkur), ♀ (Venuše), ♂ (Mars), ♃ (Jupiter), ♄ (Saturn). Uzavřené číslo 7, abych užil rčení obrazného, představovalo 7 tónů jedné stupnice či škály. Nově přibylými planetami ♅ (Uranus), ♆ (Neptun) a v poslední době Pluto, pro kterého značka ještě není ustálena, začíná nová oktáva stupnice.

V rámci těchto kapitol možno se o každé planetě zmíniti jen několika slovy, pro skutečný pojem o podstatě a jejich vlivu, bylo by zapotřebí přečísti si o každé jednotlivé planetě ceiou knihu. Kapitolky tyto mají jenom budití zájem.

Po dnu nadchází noc, po světlu nadchází tma, protikladem vlastnosti dobré je vlastnost zlá, protikladem krásy jest ošklivost, naproti štěstí stojí neštěstí, protikladem majetku a bohatství jest nedostatek a bída, oproti zdraví stojí nemoc. Mezi těmito krajními extrémy jest pak ještě celá stupnice odstínů a vyšetřiti příslušnou nuanci jest naším úkolem.

(Pokračování.)

Acharad: Osobnost českého hermetismu

Atlant (vlastním jménem Jaroslav Chvojka)

Lékař a hermetik. Napsal Přírodní prostředky ku zachování zdraví (Zmatlík a Palička, 1925).

Emanuel Hauner: Encyklopedie zapomenutého vědění (Pokračování.)

Avidyâ. (skt.)

Nevědomost.

Avitchi. (skt.)

Stav, který si tvoří zločinci, zvláště černí mágové; končí zkázou osobností.

Azot. (ř.)

Alchymikové jim mínili tvůrčí přírodní princip, shoduje se s astrálním světlem. Bez azotu nebylo možno provést Veliké Dílo či vyrobit kámen mudrců.

Axiom. (ř.)

Výrok, jenž má všeobecnou, nepopíratelnou a samozřejmou platnost. Zásada.

Baader,

František X. von, (1765-1841). Zprvu věnoval se přírodním vědám a dlouhá léta byl v Bavořích vysokým úředníkem horním a hutním. V mužném věku věnoval se studiu filosoficko-náboženskému a 1826 stal se profesorem spekulativní dogmatiky na mnichovské univerzitě. Důležitý jest jeho poměr k L. C. de Saint-Martinovi, jenž dal jeho bádání směr mystický a křesťansko-theosofický.

Baal. (s.)

Fallické božstvo syrsko-chaldejské, značí vzezřihající slunce. Zván byl také Adon. Lze ho pojmuti ze stejného hlediska, jako v jiných mytologiích Tyfona, Ammona, Sivu, Jehovu atd.

Baco,

Roger (1214-1294), anglický Františkán, vynikající učenec, jenž mnoho se zabýval alchymii a okultními vědami. Obžalován z čarodějnictví trpěl po celý život v žalářích.

Boaz. (s.)

Pravý, jižní sloup chrámu Šalamounova a zednářské lóže.

Bacon,

Francis, baron Verulamský, (1561-1626), státník a učenec anglický. Svými spisy dal základy novověkým metodám vědeckým. Jeho spisek "Nova Atlantis" pravděpodobně buď přispěla k utvoření řádu Rosikrucianu, anebo vyšla z rosikruciankých ideí.

Bafomet. (ř.)

Soška (modla) či spíše okultní symbol, jemuž prý se (dle obžaloby) klaněli Templáři. Nicolai vykládá původ slova z řeckého bafé a metis, t. j. křest mysli či ohnivý křest. Patrně jde tu o předmět gnostického zasvěcení.

Bakchus. (ř.)

Exoterně znamenal boha vína a radosti; esoterně byl bohem slunečním a stejného mysterijního významu jako egyptský Osiris. Nazýván byl též Jakchos, Dionysos atd.

Bakchanti

byli účastníci průvodu a slavnosti Bakchových. Bakchantky rozsápaly pěvce Orfea, jenž byl zakladatelem mysterií v Řecku.

Bakchanalie (ř.)

byly slavnosti ku počtě boha Bakcha, jež se zvrhávaly v bezuzdné výstřednosti. Původně byly bakchanalie exoterní a symbolickou částí Bakchových mysterií.

Ballotáž, (fr.)

píše se ballotage, jest tajné hlasování pomocí černých a bílých kuliček; ballotáží hlasují svobodní zednáři o přijetí neb vyloučení člena.

Bard. (kelt.)

Bardové byli pěvci starých Gallů a Keltů. Provázejíce se hrou na harfu s patra přednášeli básně o bozích, hrdinech, atd. Tito náboženští a národní pěvci vždy se spojovali v cechy či řády a měli velký vliv na lid i jeho vládce.

Basilides

byl alexandrinský gnostik, jenž učil, že z Boha vplynulo (emanovalo) 365 duchovních tříd (pořadí) duchů. Žil v době panování římského císaře Hadriana (117-138 po Kr.).

Basilidiáni

byli přívrženci Basilidovi, kteří jako gnostická církev (sekta) se udrželi až do 4. stol. po Kr.

Bazilišek

jest od starověku pravzorem pekelného netvora. Nestvůrná podoba středověkého d'ábla má základ v bajce o baziliškovi, kterou zaznamenal Plinius: Bazilišek vylíhne se z kohoutího vejce, na němž seděl had; má hadí krk, kohoutí hřebínek, dračí křídla, hadí ocas a ptačí pařáty; jeho hlas je tak strašný, že zapudí všechno živé; pouhý jeho pohled usmrcuje. (Pokračování.)

Karl von Eckartshausen: Kostova cesta zasvěcením do Bílé Magie

(Pokračování.)

Kameny se poznenáhlu zmenšovaly, dle toho, jak pyramida se zužovala a tvořily zároveň schody, které nejdelší bezmála čtyři stopy byly široké, čím výše však se úžily, až zdály se úplně v jediném bodu mizeti. Tento nepatrný zdánlivý bod byl však ve výši, kde se nalézal, patnáct čtverečních stop v průměru. Ve výši šestnáctého stupně, na jižní straně, nalézal se malý otvor ve výši a šířce třech čtverečních stop, tak, že ten, kdo chtěl dovnitř pyramidy se dostat, musel po ruku a nohou do ní se vplaziti.

Mnoho cizinců, jež přišli z pouhé zvědavosti, zastrašeni již zde, opustili další zkoumání a vraceli se zpět; jiní, odvážlivější, vnikli dovnitř a pokusili se proniknouti dále, kde objevili se ještě větší potíže. Chodba zde stávala se nízkou a úzkou a vedla brzy do kopce vzhůru a neb zas s kopce dolů, tak, že nesnadno bylo skrz se proplaziti a na konci náhle znenadání končila u černé prohlubně, v jejíž hloubce hořela rozžatá lampa, která svým blikotem hroznou tuto prohlubeň děsivým dojmem naplňovala. Zde nemohlo se dále, stěny prohlubně byly hladké jako z černého mramoru, černým mazadlem natřené a každý nerozvážný krok znamenal jistou záhubu v hloubce. Při tomto hrozném pohledu vraceli se obyčejně všichni méně odvážní a cizinci zpět; pouze Kosty a Gama vytrvali dále.

"Denní člověk," pravil Kosty, "nechá se lehce každým nebezpečím odstrašiti, které se jeho smyslům objeví; rozumný však vytrvá a uvažuje, zde nebylo by možno zdánlivé překážky překročiti, neb odstraniti."

Když Kosty tato slova pronesl, otevřela se postranní stěna a kněz v bílé říze vystoupil do popředí.

"Mladíci," pravil, „zasluhujete dalšího průvodce, neb neutkvěli jste na předsudku obyčejných lidí."

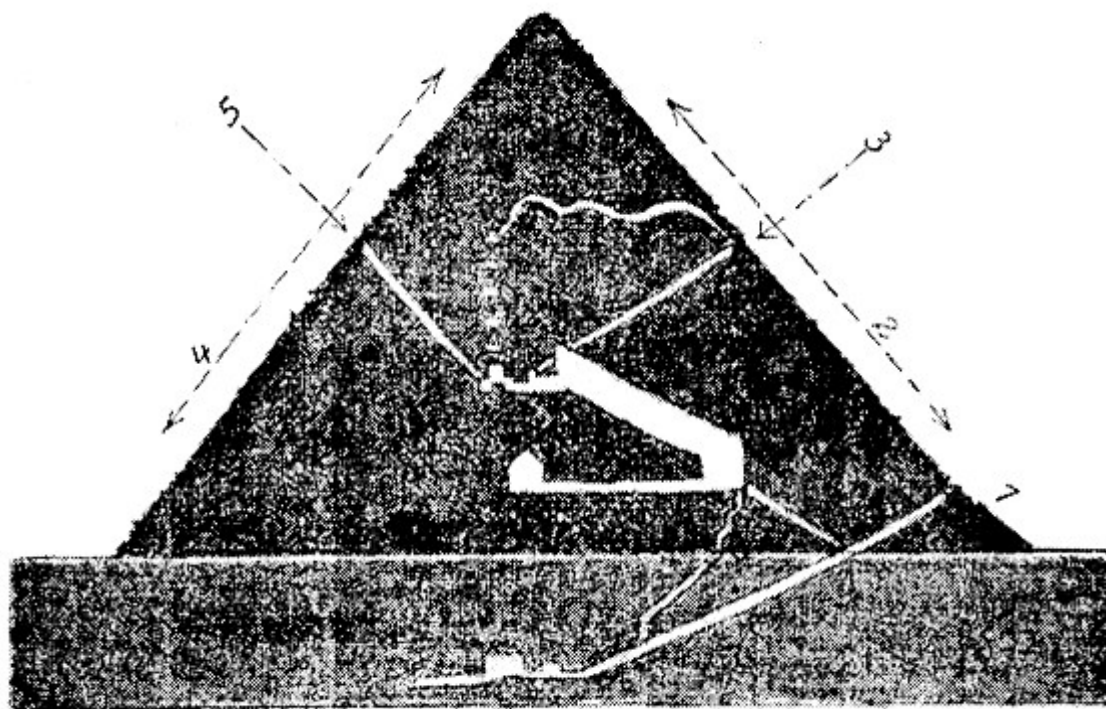
Oba mladíci dali se dále vésti a kněz vedl je po pohodlných točitých schodech až na dno propasti, kde stála ona lampa.

"Mladíci," pravil zde kněz, "většina lidí nechá se odstrašiti od hledání světla; nepřekonatelné zdají se jim všechny obtíže tam, kde hluboce myslící lehce další cestu nalézá."

Nato zavedl je kněz ještě hlouběji po schodech, čítajících stotřicet stupňů. Zde nalézala se dlouhá chodba, která byla velkým množstvím svítilen osvětlena.

"Dejte na vše bedlivý pozor," pravil jim, "neboť vše, co budete viděti, jsou symbolické obrazy veliké pravdy přírody. Úzká, obtížná chodba ze začátku jest znázornění překážek a obtíží hledačům pravdy v cestu se stavící. Museli jste se hluboko skloniti a snížit, když chtěli jste proniknout. Tím chce vám Pravda říci, že jen ponížným a pokorným je přístupna, pyšným že se protiví. Člověk musí poznati nízkost svého stavu, cestu obyčejného života opustiti, s pokorou vyššího osvětlení hledati. Konečně spatřili jste jednu svítilnu, avšak v daleké hloubce a vzdálenosti vám nepřístupné. Vaše odvaha však a vytrvalost zjednala vám průvodce, který vám označil cestu, která dennímu člověku je neznáma. Nuže, vidíte zde mnoho světél a jasnou chodbu, znázornění to pro vás, že v zákonech světlo samo to spočívá, čím dále tím více osvětliti toho, kdo světlo pravdy s čistým srdcem hledá."

Po těchto slovech otevřela se pod nohama kněze podlaha ve způsobu železných dveří a tento zmizel v propadlišti; nad ním pak vše nepozorovaně se zavřelo. Kosty a Gama procházeli se spolu zdánlivě nepřehlednou chodbou, na jejímž konci nalézali se mohutné kovové dveře. Po delší dobu zůstali u těchto státi a poněvadž se ani živé duše nikde neozývalo, odvážili se konečně na ně zatlouci. Sotva že tak učinili, otevřely se tyto samy sebou a obrovská komnata, modrým nebem vyklenutá, plná krásných památníků a soch, objevila se před jejich úžasnými zraky. Ozářena různobarevnými svítilnami, hroby a rakvemi. (Pokračování.)

DOKUMENTAČNÍ CENTRUM ČESKÉHO HERMETISMU

Zkušenost ukazuje, že bádání v minulosti českého hermetismu je velmi obtížné. Důvodem toho je nejen skutečnost, že tato oblast stojí a patrně vždy bude stát stranou pozornosti historiků z povolání, ale hlavně to, že příslušné materiály nejsou nikde cíleně archivovány a zpracovávány. Písemnosti, které jsou roztroušeny v různých soukromých archivech, pak zpravidla vezmou za své po smrti jejich majitelů, a skončí buď v popelnici nebo, v lepším případě, ve sběru. Mohli bychom uvést četné příklady, kdy se tak stalo. Dějiny českého hermetismu zhruba do roku 1948 zmapoval Prof. PhDr. Milan Nakonečný ve své knize *Novodobý český hermetismus* (Praha 1995), který - historicky vzato - doslova v poslední chvíli vyslechl pamětníky a zpracoval dokumenty, které měl k dispozici.

Časová oblast od roku 1948 do roku 1989 však není zatím podchycena prakticky vůbec, a dějiny českého hermetismu po roce 1989 se dosud tvoří. Domníváme se, že je třeba poučit se z minulosti a postarat se o to, aby doklady o duchovním usilování jedinců i skupin byly zachovány i pro budoucí generace. Proto bylo v červnu roku 2001 založeno DOKUMENTAČNÍ CENTRUM ČESKÉHO HERMETISMU (viz *Svět magie*, č. 9 (3/2001), s. 103–104/). V jeho čele stojí mladý člověk, jehož knihovnické povolání zaručuje odborné zpracování archivních materiálů. Tato skutečnost dává příslib, že materiály budou moci být archivovány po řadu desetiletí, takže je reálná naděje, že takto vznikne značně rozsáhlý a svým způsobem ucelený soubor informací. Cílem DCČH je doplnit chybějící údaje o historii českého hermetismu před rokem 1948, shromáždit údaje o dosud nezpracovaném období mezi roky 1948 - 1989, a průběžně dokumentovat vývoj českého hermetismu po roce 1989. Obracíme se proto na všechny, kteří by nám v tomto záměru mohli pomoci. Budeme vděčni každému, kdo nám poskytne písemné či jiné materiály, týkající se historie českého hermetismu, ať již v originálech nebo v kopiích. Apelujeme na pamětníky a na žáky významných i méně známých osobností českého hermetismu, jakož i na členy zaniklých i dosud existujících okultních společností, aby sepsali své paměti. Zdůrazňujeme, že v žádném případě nechceme a nebudeme nikoho „kádrovat“, tj. rozhodovat o tom, kdo k rozvoji českého hermetismu přispěl více či méně, a kdo tudíž může nebo naopak nesmí „vstoupit do historie“. Všichni, kdo poctivě usilovali a usilují o duchovní poznání, jsou podle našeho názoru hodni úcty. Zároveň prohlašujeme, že získané materiály nebudeme publikovat bez souhlasu osob, které nám je svěřily, a zvláště pak budeme šetřit soukromí žijících osob, pokud se k nám dostanou materiály, které se jich budou týkat. Kontaktní adresa: Petr Kalač, e-mail: dcch@centrum.cz, www.dcch.grimoar.cz

Josef Svátek: Svobodní zednáři v Čechách v XVIII. století (Pokračování.)

V prvních letech trvání svého lóže Pražská neměla žádné zvláštní místnosti, členové její scházeli se buď u hraběte Šporka neb u některého jiného šlechtice, neboť musily se schůze tyto dítí tajně, anať pozornost jesuitské strany stále Šporka a jeho přívržence sledovala, větríc zednářské jejich působení, které úřadům líčila v takovém světle, jako by proti státním a církevním zřízením čelilo. A skutečně podařilo se piklům těmto, v nichž se účastnil též pověstný ničitel knih českých jesuita Koniáš, vzbudutu domnění, že hrabě Špork ve své knihtiskárně v Lysé dává potají tisknouti nebezpečné a pobuřlivé spisy, jež pak v lidu rozšiřuje. Následkem toho biskupská konsistoř Kralovehradecká vyslala zvláštní komisi vyšetřovací do Šporkova zámku v Kuksu, kde za doby noční hraběte přepadla a celou knihovnu jeho, přes 30.000 svazkův čítající, zabavila a do Králové Hradce odvezti dala. Proti Šporkovi pak zavedeno vyšetřování, které se vleklo po sedm let, ale roku 1737 osvobozením hraběte skončilo. Bylť již té doby chotěm korunní princezny Marie Tereseie vévoda František Lotrinský, který sám jsa tajným zednářem, spůsobil přímluvou svojí u císaře Karla VI., že bylo vyšetřování ono proti prvnímu českému velmistroví zednářskému zastaveno.

(Pokračování.)

Vlasta Nováková: Stručný výklad evangelia L. N. Tolstého

Lev N. Tolstoj, jeden z největších ruských spisovatelů, je jistě každému znám svmi romány, však málo víme o tom, jak se hluboce zabýval hledáním Pravdy.

Ve svém spise “Stručný výklad evangelia”, píše o tom, kterak

ve svých padesáti letech, po rozmařilém životě bohatého šlechtice-důstojníka, jenž mu nepřinesl trvalého uspokojení, počíná se zoufale dotazovati sám sebe I svého okolí: “Co jsem a v čem záleží vlastně smysl mého života?” Po odpovědi svých přátel: “Ty jsi jen nahodilé spojení částic; smyslu života není a sám život je zlo,” chtel se usmrtit, ale rozpomenul se, že v dětství měl pro něho život přece jen smysl a že býval šťasten. Byli šťastni lidé kolem něho, chudí, věřící muži, bohatstvím nezkažení.

I jal se studovati křesťanství a v křesťanství to, co je vodítkem života lidského.

Po dlouhém a pracném očišťování evangelia od přimísenin náboženství židovského a církevního, našel v něm světlo a byl jím oslněn. Dostal odpověď jasnou na veškeré otázky o smyslu života.

Po tomto úvodu vykládá všechna čtyři evengelia, vlastně vybírá z nich důležité verše, ty, které obsahují učení, ty pak, které líčí jenom události, prostě vynechává. Evangelia rozdělil ve dvanáct hlav, jak to vyplynulo ze smyslu učení. Smysl učení pak je tento:

1. Člověk je synem nekonečného původu, synem Otce, né tělem, nýbrž duchem.
2. A proto musí člověk svému původu sloužiti duchem.
3. Život všech lidí má původ božský.
4. A proto člověk má tomuto původu sloužiti. To jest vůle Otcova.
5. Toliko sloužení vůli Otce života umožňuje pravý, rozumný život.
6. A proto ukojení lidské vůle není nutným k prameni života.
7. Život časný, tělesný jest pokrmem života pravého – stavivem k životu rozumnému.
8. Život pravý jest mimo prostor časový.

9. Klam života v čase: život minulosti a budoucnosti, skrývá lidem pravý život, život přítomnosti.
10. A proto člověk má se snažiti, aby zmařil klam časného života minulosti a budoucnosti.
11. Pravý život jest nejen mimo čas – život přítomnosti, nýbrž jest I životem mimo osobnost.
12. Kdo v přítomnosti žije životem všech lidí, spojuje se s Otcem, původem a základem života.

Když Tolstoj tuto práci ukončil, seznal k svému podivení, že “Otče náš”, modlitba Páně, jest celé učení Ježíšovo vyjádřené formou co nejstručnější:

1. Otče náš – člověk jest syn Boží
2. Jenž Jsi na nebesích – Bůh jest nekonečný, duchovní původ života
3. posvěť se jméno Tvé – buď svatým tento původ života
4. přijď království Tvé – jeho moc uskutečniž se ve všech lidech
5. buď vůle Tvá jako v nebi – a staň se vůle tohoto původu jako I v sobě samém
6. tak I na zemi – tak I v těle
7. chléb náš vezdejší dejž nám – život časný je pokrmem života pravého
8. dnes – život pravý jest v přítomnosti
9. a odpusť nám naše viny, jakož I my odpouštíme našim vinníkům – a ať nám tento pravý život neskrývají chyby a bludy minulosti ¹
11. ale zbav nás zlého - a proto nebude zla
12. jako jest Tvé království a moc a sláva – ale bude Tvá vláda I moc a rozum.

Jednotlivé verše evangelií pak vykládá Tolstoj tak krásně a srozumitelně, že I člověk rozumový a pochybující, bude-li mít

¹ Desítka není v originále publikovaného textu uvedena.

jen trochu vytrvalosti celý výklad přečísti, musí pochopit a uvěřit.

Zde několik vět, které jsou I nám tak známé a blízké:

Otec nám dává život a nám netřeba se starati o nic jiného, než abychom v přítomné době byli ve vůli Otcově. Jediná, úzká Cesta vede do království nebeského.

Pokořující se a tichouce v těle (tichá koncentrace), nejdeme uspokojení v životě ducha, jenž jest nám napřed určen.

Duch nekonečný a vyšlý z nekonečného je Bůh, a my Ho poznáme v sobě. Proto člověk, který v tomto Duchu usměrní svůj život bude míti život nekonečný.

Pramen:

Psyche 9/1947

Feda Vítkovský: Na Vesuvu

Pan J.... z Petřvaldu vypravoval mi tento příběh:

“Když jsem sloužil v Itálii, ještě za Radeckého, tu jsme se důstojníci jednou umluvili, že podnikneme větší společný výlet na Vesuv. Stalo se! Noc ztrávili jsme ve stanech nedaleko kráteru. Sopka byla dosti pokojná, jen uvnitř občas to zaburácelo jakoby pod námi hřmělo. Nemohl jsem spáti I vyšel jsem ze stanu ven a pozoroval jsem to strašné okolí.

Pojednou vidím v dálce nějakou postavu, oblečenou v rubáš vážně kráčet ke mně. Šla kolem mne asi tak 6 kroků vzdálena a tu jsem poznal v záhadné té bytosti našeho souseda z Petřvaldu.

Kdyby neměl ten rubáš na sobě, byl bych na něho zavolal, tak ovšem jsem mu dal pokoj, ale pozoroval jsem, co bude dělati. Kráčel rovnou ke kráteru a já za ním ve vzdálenosti asi 20

kroků. Přijda k jícnu sopky, ztratil se mi, jako by byl do ní skočil.

Vrátil jsem se zoět do ležení a ihned jsem psal domů zprávu, co se mi na Vesuvu přihodilo, poznamenav při tom den I hodinu a žádal jsem rodiče o sdělení, jak se viděnému sousedu vede, kde jest, co dělá etc.

Po nějaké době došla mne od rodičů zpráva, že soused K. J. zrovna téhož dne I v tutéž hodinu, kdy jsem ho viděl v rubáši ke kráteru kráčeti, zemřel.”

(Kráceno.)

Pramen: Spiritistická revue 8/1924

Jiřina Karasová: Noční jízda

Noc sychravá je potlačovanými slzami,
jež hořknou jako víno, které zvečera pils rád.
Co sluncem rozkvetlo, to sežeh vlhký chlad.
Tak málo z cesty zůstalo, jež zbyla za námi...
Jsou lidská srdce shaslá bolestí,
a v noci není vidět, když je drtí pod koly.
Jsou smutkem opilá, že necítí své neštěstí,
jsou stonává, že již ani to nebolí...
A ještě světla ulic potají,
jak modré hvězdy do skel vozu padají,
a ještě jako motýl, jenž se před úsvitem probudil,
se jasně zatřepetá hlas a pevně udá cíl...
A píseň ztlumená zní prostorem,
jak struny lidské osudy jsou napjaty
a jejich chvěním z hloubi zvučí zem,
jak otvírala by se vzkříšením v den velké odplaty...

Vojta Holman: Naše vědomosti o Marsu

Mars, červená hvězda na východním nebi, ke konci roku 1926 pozorovatelná v 19° — 12° stupni Býka s deklinací $14^{\circ} 48'$ pouhým okem, dovršila oposici se sluncem, která nastoupila dne 4. listopadu o 9. hod. 38 min. ráno. Na tuto příležitost čekalo mnoho hvězdářů světových, kteří si obrali pozorování této planety za svůj úkol. Zajímavé byly by postupující fáze tohoto badání s velikou řadou vyobrazení, fotografií a hlavně správných i mylných úvah, posudků a domněnek, kterou badání toto už od svých začátků prodělalo. První fotografie Marsova povrchu se zdály ukazovati jisté pravidelné kanály. Hned se vyrojila řada domněnek o této hvězdě jako obydlené pokročilými lidmi, kteří tam velikými silami docilují jakési regulace vodní. Tento názor byl fantasiemi spisovatelů přímo vsugerován celému světu, takže mu věřil a tvar těchto kanálů se pokoušela zprostředkovati svými kresbami i různá spiritistická media. V Praze ve Fochově třídě byla taková kresba dlouho vystavena na podiv a nápis pod ní hlásal, že toto »vidění« s Marsu nakreslilo medium v transu. Kresba představovala dalekou perspektivu jakéhosi přímočarého kanálu vodního, vroubeného stejnými oblouky loubí, ztrácejícího se v dáli v jediném bodě.

Každý se podívoval těmto neznámým útvarům Marsova povrchu. Mnoho lidí bylo přesvědčeno, že běží o skutečné vyšší sdělení ze vzdáleného světa. Zatím po léta pracovala věda na teleskopech. Byla dosažena taková zvětšení i přiblížení hvězd ohromnými rourami dalekohledů, že za příznivých postav a čistoty vzduchu pozemské atmosféry získány byly fotografie hvězd a také Marsu velmi podrobné. A co vidíme při pohledu na tyto obrazy? Žádné pravidelné kanály, ale stejně jako na globu beztvárné plochy, vydané účinkům živlů pevných, plyných i tekutých, jež však svým seskupením jsou pro sebe charakteristické, od obrazu našeho globu se liší a liší se též i od hvězd ostatních, jež naše pomůcky zasahují, stejně jako se různí lidé liší svou podobou i mezi sebou ...

Ve vzdálenosti asi 205-4—247-6 mil. km od Slunce se valí planeta Mars svou drahou kolem Slunce, kterou urazí v 686 dnech, 23 hodinách a 31 minutách. Tak dlouhý je na Marsu rok. K svému otočení potřebuje jako Země 24 hodin a 37 minut a jest jen o třetinu menší než tato. Atmosférický obal jeho, sněhová neb ledová pole, která se na něm pravidelně a souladně během jeho ročních počasí zvětšují i zmenšují, mraky, jež se přes jeho plochu pohybují, podobná rozdělení jeho moří i pevnin, dávaly odedávna vznik domněnkám, že Mars je obydlen bytostmi podobně fyzicky organizovanými jako na Zemi.

Nápadný je větší rozměr souše než moří. Prostor, v němž planety tančí v páru, jako naše Země a Neptun s měsícem jedním, nebo s více měsíci jako Jupiter a Saturn, jest veliký, takže i poslední známá planeta Neptun jest ještě od první stálíce tak daleko, že sotva bude Neptun poslední planetou slunečního systému.

A kdyby se jedna planeta ze slunečního systému ještě stokrát tak daleko vzdálila jako je Neptun, přece by neměla tato nejbližší stálice na ní rozhodujícího vlivu, neboť ještě větší a značnější jest vzdálenost, která dělí jednotlivé systémy.

Že by v těchto dalekých prostorách pouze jediná naše Země byla nositelkou života a lidstva myslícího a ducha svévolného? I velký rozum slabších hlav lidských pochopí jistě již snadněji, že i naše Země neměla vždy života na svém povrchu. Geologická badání učí, že Země tisíce let byla neobydlena a že první stopy života povstaly ve vrstvách, jež povětrnost na povrchu Země proměňovala, až je uschopnila ke vzniku rostlin na suchu a měkkýšů ve vodě... A kdo řídil i měnil tyto proudy povětrnostní? Nad mrtvým povrchem ztvrdlé lávy ostrých skal hrálo slunce, bily bouře meziplanetárních magnetických výbojů, lámaly a drtily tvrdý povrch a splachovaly deštěm. Periodické pochody hvězd měly, mají a budou mít účel i cíl. Kdyby ho nebylo — nač jejich běh a pohyb? Vždyť by mohly stejně dobře stát a svítit na jednom místě do věčné tmy a nic by nemusily zahřívát a osvětlovat.

Jejich pohyb jest jejich životem. Život budí opět život, jsou-li proň i jiné nutné podmínky. Ale i když dočasně tyto podmínky scházejí a těleso obydleno není, připravuje se k tomuto stavu života pro dobu pozdější. Slunce nesvítí pouze nám a je-li zdrojem života u nás, musí jím býti nezbytně i jiným světům. Tedy jako základ pro zjištění života na některé planetě musila by býti příznivá fáze jejího vývoje podobná naší zemi. A tu názory mnohých učenců shodují se v tom, že planetou takovou zdá se býti podle všech zjistitelných známek Mars, na němž by život podobný našemu býti mohl. Povězte lidem takovouto vědecky jen poněkud odůvodněnou pravdu a uvolníte jen perutě smělé fantasii jeho novinářů a literátů.

Každoroční doba kyselých okurek a novinářských kachen hemží se nadšenými sensacemi podobných objevů, opírajících se o slavná jména astronomů, kteří by se ovšem velmi divili kdyby musili za veškerou tu krásu i hrůzu slovní malby převzít odpovědnost. Tak jako staří Řekové svým bohům, dávají tito vzdáleným světům své lidské představy, jež méně sice vysvětlovati dovedou podstatu vesmírných zákonů, zato ale podávají věrný obraz všeobecného uzpůsobení našeho ducha, který vše usurpuje pouze pro sebe a namáhá se svou vůli vnutiti i těmto nezbadatelným pojmům, bez ohledu na to, máme-li pro jejich chápání dostatečné schopnosti, jakož i zda materiál vědecký, věky získaný, k tomuto poznání již postačuje.

Samozřejmě, že odtud počínaje, bloudí duch lidský po pochybných stopách vlastní fantasie, jež musí končiti nutně v temnu omylů. V těchto sférách bloudil již ve století 18. Swedenborg ve svých spirituálních visích právě tak jako dnešní lidový spiritualista, »kreslící v transu kanály Marsu«, jejichž líčením v tisku v určité době povstalým byl vinen nedokonalý dalekohled. V novém dokonalejším přístroji rozplynuly se tyto sny a poslední fotografie Marse,

uveřejněná v loňském ročníku této Ročenky i mého Astrologického kalendáře jasně poučuje nás o skutečném stavu povrchu této planety, na níž ony krásné kanály nemají již ani oné krásy ani rovnosti ba ani pravidelnosti a jsou spíše rozsáhlými pruhy moří a pevniny všelijak klikatě ohraničené nebo atmosférou jeho zamlžené, neurčité.

Fantasie takové se ale hezky čtou, poutají a šíří podiv i zvědavost, když byly vymyšleny a když sytí podrážděnou fantasií sensacechtivého čtenářstva, ale ještě lépe baví pak jeho rozumnou část, když se čtou v časovém odstupu, když se již mnoho z jejich »vyšších sdělení« neb domněnek do něho odívaných vysvětlilo jinak, nesporně, vědecky. Tak vypravuje mystický Emanuel Swedenborg, který míval zvláštní »vidění« postav, jež s ním mluvily, ohňů, které se skutečně udály. Povzbuzen snad těmito úspěchy odhodlal se též odpovědět k oněm otázkám, které již od nepaměti lidstvo soužily a mezi něž patří i obydlené světy vzdálených hvězd.

Tak mluví i píše o první zemi ve hvězdném nebi: „Viděl jsem tam mnoho luk a lesů se stromy plnými listí, i ovce, jež měly vlnu. Pak spatřil jsem nějaké obyvatele nižšího stavu, kteří byli oblečeni skoro jako evropští sedláci. Viděl jsem muže i ženu jeho, měla hetkou postavu slušné bytosti, i muž podobně vyhlížel; čemu jsem se však podivil: Muž kráčel hrdě, důstojně ale žena jaksi pokorně. Andělé mi vysvětlili, že je tak zvykem na oné zemi nebseké a že takoví muži přes to jsou milováni, poněvadž jsou dobří. Také však pravili, že nesmí muž míti víc než jednu ženu, poněvadž by to bylo proti zákonům.

(Pokračování.)